

"een verontwaardigde spin"

In de herfst hangt onze tuin, net als waarschijnlijk iedere andere tuin, vol met spinnenwebben, met daarin...jawel...grote, enge kruisspinnen. Het ergste vind ik het als je door zo'n web heenloopt, per ongeluk natuurlijk, want ik kan me niet voorstellen dat iemand gesteld is op van die raglappen in nek en haar, met de kans dat de bewoner ervan een ontdekkingsreis over jouw lichaam begint...stel je voor...misschien wel onder je kleding!!!

Het enige wat ik leuk vind aan die spinnen is, dat als je een klein knopje of besje (heel klein) in het web gooit, de spin enthousiast komt aanhollen, potenwrijvend het voorwerpje uit het web plukt en het vervolgens met twee poten met een enorme zwaai uit het web gooit. Dát vind ik nou grappig...althans...tot vanmorgen. Toen ik vanmorgen het besje gooide, kwam de spin argwanend aanklossen en zei met een lijsig stemmetje: "Vind je dat nou ècht leuk?" Ach...ik sta nergens meer van te kijken. Pratende slakken, konijnen, dus waarom spinnen óók niet? "Ach...wel een beetje, ja...", mompelde ik ietwat beschaamd, want aan zijn intonatie had ik wel gehoord dat dit géén gewaardeerd tijdverdrijf was bij spinnen..."Ja...ik weet het natuurlijk niet zeker", ging de spin verder, "maar als jij honger hebt en ze roepen je voor het eten, je hebt trek in een balletje gehakt en dan blijkt er een houten bal op je bord te liggen...hoe zou jij dat vinden?" Tja...zó had ik het natuurlijk nog nooit bekeken..."een echte luizenstreek", bracht ik vervolgens met moeite naar voren. "O", klonk het verontwaardigd, "een luizenstreek hè? Nog afschuiven ook! Ik zou zeggen: een echte mensenstreek!"

Hij keek me verontwaardigd aan en schuifelde terug naar het midden van zijn web. En diep beschaamd en helemaal niet trots op mezelf, stapte ik op mijn fiets en zorgvuldig de diverse webben ontwijkend fietste ik de dag in.